Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

14. Aarg. Nr. 20. *Den 15. Juli 1865.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Den christne Kirkes Fordærvelse og Frafald.

(Fra „Millennial Star."

Christus og hans Apostler havde ikke saasnart lagt Grundvolden til Kirken, førend Satan sendte sine Emissærer ud iblandt dem, — ikke saasnart var Sandheden forkyndt, førend Mørke og Død udspredtes blandt Livets Sæd; thi vi finde, at Kirken allerede i Apostlernes Dage var deelt i Partier, besværet med falske Læresætninger og nedværdiget ved dens falske Bekjendereres skjændige Gjerninger. Apostlerne søgte imidlertid saavidt muligt at holde Alt i Orden, saalænge de levede. Vi læse i 5te Capitel i Apostlernes Gjerninger, at Hyklere sneg sig ind i Kirken, men de fik snart deres Løn. I det 8de Capitel læse vi, at Simon Magus troede, efterat han var bleven døbt, at han for Guld kunde tilkjøbe sig Magt til at meddele den Hellig-Aand, og af det 15de Capitel erfare vi, at falske Lærdomme havde taget saadan Overhaand iblandt Folket, at Apostlerne ansaae det for nødvendigt at sammenkalde et Raad i Jerusalem for at afgjøre de omtvistede Punkter. I det 20de Capitel læse vi, at Paulus underretter sine Tilhørere om, at efter hans Bortgang vilde der af deres egen Midte opstaae falske Lærere, og han formanede dem derfor til at tage sig i Agt. I det 16de Capitel i Brevet til Romerne taler han om Splid og Forargelser og advarer for dem, der fremsætte falske Lærdomspunkter. Det er endvidere klart, at Brevene til de christne Menigheder bleve skrevne for at irettesætte den allerede fordærvede Kirke for de mange Misbrug, som allerede havde indsneget sig. (Læseren ville selv eftersee disse Breve, da Rummet ikke tillader at anføre alle de falske Læresætninger og al den Fordærvelse, som de omtale.) Brevet til Galaterne blev skrevet, fordi de Nyomvendte af falske Lærere bleve dragne bort fra Sandheden, saaledes som Apostelen havde prædiket den for dem. Det 2det Capitel af Brevet til Colossenserne viser, at der vare falske Lærere overalt, og at meget Kjætteri havde indsneget sig i Kirken, da Apostelen skrev til dem. Det 2det Brev til Thessalonicenserne blev skrevet for at rette den Vildfarelse, at

Christi anden Tilkommelse skulde være nær forhaanden. Brevets Forfatter viser, at to vigtige Begivenheder først maae finde Sted, nemlig et almindeligt Frafald og Antichristens Aabenbarelse, og det er tydeligt, at Apostelen skuede fremad til en Tid, da der vilde blive en Hungersnød efter Guds Ord, ligesom Propheterne havde forudsagt. Brevene til Timotheus anføre Navnene paa visse Individer, som gjorde megen Skade i Kirken. Brevet til Timotheus viser, at saadanne, som selv søgte Embeder i Kirken, af hvilke Nogle vare indkomne i Arbeidet, vare uskikkede til at føde Guds Hjord, — at falske Læresætninger vare udsprebte og daarlige Spørgsmaale og gamle Fabler satte i Omløb blandt de Troende. Dersom man omhyggelig vil læse og overveie Petri Breve, vil man deraf see, at Apostelen ikke troede, at de, som han skrev til, vare befæstede i den sande Lære, eller at deres Levnet var af en saadan Beskaffenhed, at det kunde fremstilles som et Mønster for Andre. Apostelen Johannes viser i sit Evangelium og sit første Brev, dersom disse Skrifter omhyggelig undersøges, at de for en stor Deel vare skrevne for at gjendrive falske Lærdomme. Hans andet Brev advarer hende, til hvem det blev skrevet, for falske Lærere, og i sit tredie Brev nævner han endog En, som tragtede efter forfængelig Ære og gjorde megen Skade, og raader de Hellige til ikke at modtage Saadanne i deres Huse eller byde dem velkomne. Judæ almindelige Brev var, som det tydeligt kan sees, skrevet for at udpege falske Lærere og advare imod de falske Læresætninger, som da udbredtes allevegne iblandt Menighederne, og hele Aabenbaringen, især deelesshed det andet og tredie Capitel, viser et fuldkomment Billede af de christne Menigheder paa den Tid, og deres Tilstand var i Sandhed beklagelig. Herren selv taler om falske Apostler og om, at Kirken allerede dengang var falden fra dens oprindelige Eenhed og Reenhed. Saadant er det sande Billede af den christne Kirke paa den Tid, de sidste af Apostlerne levede, og dersom vi betragte det i de paafølgende Aarhundreder, ville vi kun faae see, at dets Skygge var bleven endnu mørkere. Kirkens Liv var nu borte, og det er en stor Urimelighed at søge Oplysning i de Skrifter, som bleve forfattede af dem, der fulgte efter Apostlerne, da det vilde være ligesom at søge at faae reent Vand af en fordærvet Kilde. Det Evangelium, som forkyndtes af Kirkefædrene, stemmede i nogle Punkter overeens med det, Apostlerne havde prædiket, men det blev mere og mere upaalideligt Dag for Dag. For at bevise Sandheden heraf ville vi anføre nogle faa Exempler. Ignatius, der levede og skrev i Begyndelsen af det andet Aarhundrede, forsøgte at indføre den Læresætning, at Mennesket retfærdiggjøres ved Troen alene, og forhindrede sine Tilhængere fra at bruge de lovlige Midler for at frelse hans Liv. Andre fulgte hans fordærvelige Exempel, og inden kort Tid vare der Mange, som søgte Martyrdøden, istedetfor at søge at undgaae den. Kirkens Ledere begyndte nu at tragte efter og bleve beviste en utilbørlig Ære af Folket, og derved lagdes Grundvolden til Helgendyrkelsen. Justin levede ogsaa i dette Aarhundrede, og synes at være den Første, der havde nogen Anseelse i Kirken, som hyldede den forfængelige Philosophi og forvanskede Guds rene Ord, og omendskjøndt han forsvarede Skriftens Lære om Tro og gode Gjerninger, aabnede han dog Veien for andre Vildfarelser, hvilke om de end kunne synes ubetydelige i Begyndelsen, dog voxede efterhaanden og modnedes, da de vare sanktionerede af en Kirkefader, der fremstod saa tidligt, som han. I Aaret 160 begyndte Marcion sit bekjendte Kjætteri, idet han forkastede det

Gamle Testamente, lemlæstede det Nye og fornegtede Christi menneskelige Natur. Polycarp strev imod disse Vildfarelser, men sanktionerede Asketismen (Eneboerlivet) og lærte, at det var en Dyd. Mange andre Vildfarelser indsneg sig i dette Aarhundrede, — Vildfarelser, som siden bleve Hovedbestanddelene i den romerske Kirke. Umiddelbar Aabenbaring, den eneste sande Kilde til himmelsk Kundskab, blev forkastet i dette og de paafølgende Aarhundreder, hvilket vi kunne see, i hvad der tildrog sig med Attalus, som paastod, at der blev sagt ham i et Syn, at Alcibiades og Andre i mange Henseender fulgte en forkeert Fremgangsmaade; men det var dengang, som det er nu: Han blev udleet for sin Paastand. (Vi ere ikke istand til at kunne afgjøre, om Synet var fra Gud eller ikke, men omtaler det blot for at vise, at Aabenbaring fra Himmelen allerede dengang blev forkastet). Omtrent i dette Tidsrum strev Dionysius til Pyntus om at paatvinge Folket Cølibatet, — saa hurtigt havde denne skrækkelige Vildfarelse trængt sig ind i Kirken, og paa samme Tid vare alle Kirkefædrene indviklede i Stridigheder. Victor, Biskop i Rom, der søgte at forfægte sit Overherredømme, excommunicerede Biskopperne i Asien, og de gjorde til Gjengjæld det samme med ham. Med Hensyn hertil siger Paven:

„For Troens Former lad skinhellige Hyklere stride,

Den kan ei have Uret, hvis Liv er i Retfærdighed."

I Begyndelsen af det tredie Aarhundrede have vi Tertullian, der indførte Betegnelsen med Korset, og Praxeas med sine Vildfarelser angaaende Treenigheden, og Clemens fra Alexandria, der ophøiede Platos og Grækernes Philosophi, hvilket Herren og hans Apostler havde forbudt deres Tilhængere at have Noget med at gjøre, — just ligesom i vor Tid Mange af dem, der kalde sig Evangeliets Forkyndere, lig Clemens hænge sig ved den forfængelige Philosophi, istedetfor at holde sig til Evangeliets ligefremme Grundsætninger. Mange holde særdeles meget af at anføre Steder af Origenes for at forsvare visse Lærdomspunkter, men han var, ligesom saa mange Andre, en blind Veileder for de Blinde. Det var ham, som indførte den nyere Christendoms Aandeliggjørelse af Guds Ord, ligesom han ogsaa kan betragtes som en af dem, der lagde Grundvolden til Munkevæsenet. Selv lod han sig gilde. Beryllus, Biskop i Bostra, blev hadet for sine gode Gjerninger, men vi finde ham iblandt de Første, som udbredte den Vilfarelse, at Frelseren ikke havde havt nogen Forudtilværelse. Vi erfare af en Beretning, der er forfattet af Cyprian, at Kirken i en særdeles høi Grad var udartet i Midten af dette (det andet) Aarhundrede, og af det, Herren underretter os om i Aabenbaringen, see vi, at dette var allerede Tilfældet i Slutningen af det første Aarhundrede. Hvor taabelig er derfor ikke den Paastand, at vi skulde tage den gamle Kirke til vort Mønster, efterat den var ophørt at styres ved guddommelig Aabenbaring, den eneste ufeilbarlige Rettesnor for Bestyrelsen af Christi Kirke. I det samme Aarhundrede afvege Novatus og Novatian fra Kirken med Hensyn til nogle Lærepunkter, ligesom ogsaa Daabsmaaden blev forandret, endskjøndt dens oprindelige Form havde mange dygtige Forsvarere, og det maaskee mere end nogensinde baade før og siden fra Apostlernes Dage af og indtil vor Tid. Cyprian strev til en afrikansk Biskop, at han skulde bruge Viin i Sakramentet istedetfor Vand. Heraf see vi, at Læren om Transubstantiationen (Læren om Brødets og Vinens Forvandling i Nadveren til Christi virkelige Legeme og Blod) og Bægerets Tilbageholden fra Lægfolk endnu ikke var

begyndt. Han forfægtede ogsaa den Mening, at Verdens Ende var nær forhaanden.

I Aaret 277 begyndte det Manichæiske Kjætteri. Nepos, Bisskop i Nedreægypten, udgav sine vildfarende Læresætninger, men blev gjendreven af Dionysius, Bisskop i Alexandria. Arius lærte, at Guds Søn ikke havde nogen Tilværelse, førend han blev født af sin Moder Maria, og fornegtede i det Hele taget hans guddommelige Natur. En Kirkeforsamling blev derfor sammenkaldt i Nicæa for at afgjøre dette og andre omtvistede Spørgsmaale, og i dette Concilium forsøgte man tillige at faae Bisskopperne til at skille sig fra deres Hustruer, hvoraf vi kunne see, at Cølibatet endnu ikke var i fuld Kraft iblandt Geistligheden. I dette Aarhundrede affondrede St. Anthonius sig fra Verden for at leve ude paa Marken paa eensomme Steder, og han forsøgte at faae Folk til at troe, at han levede uden Føde. Hos ham finde vi Frugterne af en falsk Hellighed, hvis Sæd blev plantet af Origenes, og som blev saa meget beundret og æret i de paafølgende Aarhundreder. Her maae vi slutte og henvise vore Læsere til Milner og Mosheim for at faae videre Underretning angaaende disse Punkter.

Vi ville nu slutte vore Bemærkninger om det første, andet og tredie Aarhundrede med at anføre nogle Ord af en af den Tids Skribenter. I Aaret 366 talte Ammius saaledes om Bisskopperne: „Naar jeg betragtede deres Storhed og Pragt, kan jeg ikke negte, at jeg er af den Mening, at de, som tragte efter denne Værdighed, bør bestræbe sig af al deres Magt for at opnaae den, da de derved forskaffe sig en vis Anseelse og blive paa Grund deraf berigede ved Gaver fra Qvinderne. De kjøre i rigt smykkede Kareter og holde saa storartede Gjæstebude, at deres Borde overgaae Kongernes." Saaledes lyder en af de Beretninger, som vi have fra En, der levede paa deres Tid, som selv opkastede sig til at være Efterfølgere af Apostlerne, der ifølge deres Herres Befaling gik ud uden Pung eller Taske for at prædike Evangeliet. Men det var med disse Leiesvende, ligesom det er i vore Dage med deres Efterfølgere, der prædike for Løn og spaae for Penge, de troede ikke deres Herres og Konges Ord. De vare leiede af Folket, vare Menneskers Tjenere, og de saae hen til dem efter deres Løn, — de vendte sig Hver til sin Vei for Vindings Skyld, ligesom Propheten har forudsagt. (Esa. 56, 11.) Med Rette kunde han sige om dem og den Tid, paa hvilken de levede: „Landet er besmittet for dets Indbyggeres Skyld, thi de overtræde Love, forvende Skikke og gjøre den evige Pagt til Intet." (Esa. 24, 5.) Men Guds Tjenere, der troe paa ham og ere kaldte af ham, forvente deres Løn af ham. En af dem kunde sige: „Jeg har stridt den gode Strid, fuldkommet Løbet, bevaret Troen. Iøvrigt er Retfærdigheds Krone henlagt til mig, hvilken Herren, den retfærdige Dommer, skal give mig paa hiin Dag; og ikke alene mig, men ogsaa alle dem, som have elsket hans herlige Aabenbarelse." (2 Tim. 4, 7. 8.) Dette var Pauli Haab. Da han var nærved at lide Martyrdøden, kunde han trøste sig ved Overbeviisningen om, at han havde bevaret den Lærdomsform, som var bleven ham anbetroet, og han formaner Andre med Alvor til at gjøre det samme. Han skrækkedes ikke for Døden, der saa at sige stirrede ham lige i Øinene, ei heller tabte han Modet, fordi han maatte bære Vidnesbyrd om det Ondes Tiltagen i de Menigheder, han havde arbeidet for at grundlægge. Hans Ord til Timotheus vare, at han ikke skulde skamme sig ved Jesu Christi Evangelium. Heller ikke holdt han Frafaldet skjult for ham, hvilket allerede

dengang var begyndt, eller smigrede ham med Haabet om, at der vilde indtræffe en bedre Tingenes Tilstand førend Evangeliets Gjenoprettelse og Herrens anden Tilkommelse. Nei, det er det Ondes Tiltagen han forudsiger. „Du veed, at alle de i Asia have vendt sig fra mig." (2 Tim. 1, 5.) Dette var allerede skeet, og med Hensyn til Fremtiden sagde han: „Thi viid dette, at i de sidste Dage skulle vanskelige Tider være at forvente; thi Menneskene skulle være egenkjærlige, pengegjærrige, overmodige, hoffærdige, ulydige mod Forældre, utaknemmelige, vanhellige, ukjærlige, uforligelige, Bagtalere, umaadelige, umilde, uden Kjærlighed til det Gode, Forrædere, fremfusende, opblæste, som mere elske Vellyst, end de elske Gud, som have Gudfrygtigheds Skin, men fornegte dens Kraft." (2 Tim. 3, 1—4.) Hvor nøiagtigt passer ikke dette paa vor Tid, og det, som gjør Skildringen meest mærkelig, er, at disse Laster skulde være forenede med et Skin af Gudfrygtighed. Ethvert Onde skulde faae Overhaand, og endog faae en vis Anseelse formedelst et Gudfrygtigheds Skin uden dens Kraft. Saaledes skildrede Paulus Kirkens Fremtid. Men takket være Gud, thi vi have et bedre Haab. Johannes blev inspireret af Herren, saa at han midt i det overhaandtagende Mørke og den herskende Forvirring kunde see et himmelst Sendebud, en hellig Engel, der skulde bringe Lyset til Jorden. Han taler saaledes i Aabenbaringen: „Og jeg saae en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som boede paa Jorden, og alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, som sagde med høi Røst: Frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen." (Aab. 14, 6. 7.) Vi bevidne, at Engelen er kommen og har aabenbaret Evangeliet til Joseph Smith, der atter har overgivet det til Andre, saa at Tusinder nu frydе sig i dets Velsignelser, og mange trofaste Ældster opløfte deres advarende Røst for Jordens Beboere og forkynde dem, at Guds Doms Time er kommen, og dersom de ville undflye, maae de omvende sig fra de Synder, som Apostelen Paulus omtaler, og blive døbte i Vand til deres Synders Forladelse, modtage Haandspaalæggelse af Apostlerne og de Ældste for den Hellig-Aands Gave — samt blive udsamlede fra den Ryggesløshed, der hersker i gamle Babylom; thi dens Bæger er snart fuldt, og Tiden nærmer sig, da Skriget af de Martyrer, som ere under Alteret, vil ophøre at komme op for den Herre Zebaoths Øren, og Jorden vil blive renset fra Ugudelighed formedelst Ildbaaben. Lader os derfor være aarvaagne og arbeide, medens det hedder i Dag, thi Natten kommer, da Ingen kan arbeide.

Uddrag af Bemærkninger, fremsatte paa Conferencen i Malmø

den 27de og 28de Mai.

Søndag Formiddag den 28de.

Ældste John Sharp yttrede sin Glæde over at være tilstede i denne Conference; han vilde dog have glædet sig mere, der-

som han havde været det svenske Sprog mægtig, men sagde, at han endnu er meget ufuldkommen i samme. Han haabede imidlertid at skride fremad ogsaa i denne Henseende, saa at han kunde blive til større Velsignelse for sine Søskende end hidindtil. Han ønskede Herrens Velsignelse over de Hellige.

Derefter fremstod Præsident C. Widerborg og gjorde følgende Bemærkninger:

Jeg er glad og taknemmelig over at være iblandt Eder idag, og jeg hilser Eder i den Herres Jesu Navn. Som bekjendt, hører det til min Mission at besøge de forskjellige Dele af disse tre nordlige Lande: Sverrig, Norge og Danmark. Det er en ikke ganske let Sag at ombytte sit Sprog saa ofte, thi man vil derved let komme til at blande det Ene sammen med det Andet; dog haaber jeg at kunne udtrykke mine Følelser tydeligt nok til at gjøre mig forstaaelig for Eder. At samles med de Hellige, at tale til dem og belære dem angaaende Evangeliets Principer, det er og har været min største Glæde, og saa at sige, min Mad og Drik. Naar jeg skuer tilbage paa den forgangne Tid, da glæder jeg mig over, hvad der er udført, og enhver Sidste-Dages Hellig har Aarsag til at glæde sig over at være kommen i denne Skole formedelst Evangeliet, og den Fuldmagt og Myndighed, som ved Engles Tjeneste gaves til Joseph Smith, og ved hvilken vi ville blive førte tilbage til Gud, vor himmelske Fader.

Hvad er Aarsagen til, at I nu kunne forstaae, og at I vide Mere om Saliggjørelsens Plan end forhen? Fordi I have begyndt at forstaae Sandheden og at vandre paa den Bane, der fører til Ophøielse. Den Hellig-Aand er Lyset paa vor Sti, og skjænker os en forhen ukjendt Grad af Kundskab. Gud, Engle og gode Mennesker elske os, saafremt vi handle ret og øve Retfærdighed. Den Kjærlighed, som Guds sande Hellige ere besjælede af, er stærk, og kan bryde alle jordiske Slægtskabsbaand; den lærer os, at vort Slægtskab er til dem, som gjøre vor himmelske Faders Villie. Vi ere Guds Sønner og Døttre, ved Lydighed til Evangeliet kaldte til at arbeide for at frelse Menneskene ved at fremsætte Sandhedens Lys for dem i Lære og Vandel. Det er vor Pligt at bekjende Frelserens Navn for vore Medmennesker, ikke alene med Munden, men vi skulle ogsaa vise i vore Gjerninger, at vi ønske at vandre i hans Fodspor. Den Tid skal komme, at hvert Knæ skal bøie sig i Jesu Navn og hver Tunge skal bekjende, at han er en Herre til Gud Faders Ære. Der er en viis Plan i Evangeliet, hvis Udførelse, ligesom alt Andet i Universet, styres ved Herrens bestemte og uforanderlige Love.

Menneskene ere selv Aarsag til den store Afvigelse, som vi ere Vidner til i vore Dage; men desuagtet ere de bestemte til at frelses paa bestemte Vilkaar. Det er vor Pligt at arbeide for dette Riges Opbyggelse, uanseet af hvad Stand og i hvilkensomhelst Stilling vi ere. Vi maae lære Lydighed gjennem Prøver, Trængsler, Fattigdom og deslige, thi Herren selv lærte Lydighed ved det, han led, men lad mig sige Eder: Eders Gjerninger ville blive optegnede, thi de gode Aander og beskyttende Engle ere omkring Eder og vaage over Eder bestandig. Menneskene i Almindelighed kunne ei forstaae dette. Hvormeget vide Nutidens Præster om Gud, om Engle, om Aabenbaring samt om Propheten Joseph? Vi opdrages i denne Kirke, ligesom smaa Børn opdrages af deres Forældre. Lader os derfor være lærvillige og gaae fremad samt forblive trofaste til Enden. Vi maae ikke forglemme, at dette er en Dag til Arbeide, og at vi maae vedblive at være virksomme i Evangeliets Tjeneste, indtil alle Adams

Sønner og Døttre, som ville adlyde, ere forløste fra Faldet. Ved Opfyldelsen af vore Pligter ville vi føle Glæde i vor Sjæl, og al den Salighed, som Evangeliet skjenker. Jeg glæder mig ved de Helliges Trofasthed og er forvisset om, at I ville blive velsignede fremdeles. Der ere Tusinder, som, siden Evangeliet blev indført i disse Lande, have udvandret til Zion, og af dem vente vi, at Flere ville komme tilbage i denne Sommer som Missionærer, hvilke jeg veed med Glæde ville blive modtagne af Eder, fordi de forhen have arbeidet i Eders Midte som trofaste Mænd.

Eftermiddag.

I Eftermiddagsmødet fortsatte han sine Bemærkninger saaledes:

Her er bleven talet meget om det Aandelige, jeg vil ogsaa tale om vore timelige Pligter. Det aandelige Arbeide kan ikke udføres uden det timelige. Det vilde ikke være til noget Gavn, om jeg satte mig paa et Sted og indbildte mig, at jeg holdt Forsamling og prædikede et andet Sted; men for at kunne udføre det i Gjerningen udfordres, at jeg maa gaae eller paa anden Maade søge at komme derhen. Dette er timeligt Arbeide, og saaledes er det med Alt, hvad der henhører til Guds Rige og Saliggjørelsens Principer.

Vi, som have annammet Evangeliet, maae udføre dette Arbeide. Det vil ikke gavne noget, om vi tænke, at vore Medmennesker, der ikke kjende Saliggjørelsens Plan, ville give os de nødvendige Midler. Naar vi for Exempel reise paa Dampskibe, Jernbaner osv., maae vi selv betale. Ligeledes maae vi selv forskaffe os de Klæder, vi slide, medens vi ere paa Mission. Saaledes var det ogsaa i Frelserens og Apostlernes Dage. Paulus sammenligner Kirken med det menneskelige Legeme og siger, at alle Lemmer ere nødvendige, og at de alle skulle have lige Omhyggelighed for hverandre, nemlig derved, at Enhver arbeider trofast i sin Plads til det fælles Maal, hvortil Menneskeheden er bestemt. „Hvad Mennesket saaer, skal det ogsaa høste.“ Vi kunne ikke vente at nyde Frugten, førend vi have plantet den — eller Lønnen, førend vi have fortjent den.

Elementerne, som omgive os, ere evige, og denne Jord er bestemt til at existere i al Evighed; men den maa renses, luttres, og frigjøres for Synd og Besmittelse og ombannes til en celestial Verden, som skal bestaae evindeligen. Alt dette vil imidlertid skee efter fornuftige og naturlige Principer, ifølge Guds Aands Virksomhed. Bibelen underretter os om, at de Saliggjorte skulle plante Træer og selv nyde Frugten, bygge Huse og selv boe i dem; ja den underretter os endog om, at Herren selv boer i sit himmelske Pallads, og at en heel Stad vil komme ned fra Himmelen, og altsaa maa der være Stæder, Paladser, Haver osv., hvor de Salige opholde sig. Det er ikke blot Skyggebilleder, ligesom Nogle have forestillet sig, men et virkeligt Noget, der kan sees og føles, endskjøndt det bestaaer af en finere Materie, end den vi ere iklædte for Nærværende. Vore Legemer skulle ogsaa undergaae en Forandring, og vi have den Forjættelse, at vi skulle faae dem igjen forherligede paa Opstandelsens Morgen.

Det er nødvendigt for os at bede og holde os nær til vor himmelske Fader, fra hvem vi ere udgangne, paa det vi stedse maatte vedblive at være anerkjendte af ham som hans Børn. Vi maae ogsaa være indbyrdes forenede og beredvillige til at hjælpe hverandre. De Hellige glæde sig i Almindelighed over at kunne bidrage til at afhjælpe Missionærernes Fornødenheder. Jeg erindrer, at da jeg havde annammet Evangeliet, var det mig en stor Glæde at kunne dele med Herrens

Tjenere, hvad jeg havde, for derved at hjælpe til at lette den Byrde, som var dem paalagt.

Det er mine Følelser, Søskende, at I bør betale Eders Tiende. Erindrer, at I Intet have af Eder selv, men at det er Herren, som skjænker Eder Kraft til at arbeide og Viisdom til at bestyre Eders timelige Anliggender, og det beror paa ham, om Eders Foretagender skulle lykkes eller ikke. Fra de ældste Tider af har Tiendeloven existeret blandt Guds Folk, og det vil være til Eders egen Velsignelse, om I efterleve den. Eders Navne ville blive nedskrevne i Bøgerne for enhver Skilling, I give, og det skal paa en kommende Dag kunne sees, hvem der har opfyldt sin Pligt i denne Henseende.

Jeg kan ikke tale om disse Ting, uden at komme til at tænke paa Udviklingen af Herrens Folk i vor Tid. Hjemme i Zion bygges Stæder, anlægges Haver, plantes Frugttræer, optages og dyrkes store nye Landstrækninger, ligesom et Tempel, Forsamlingshuse og andre offentlige Bygninger sees at reise sig; Missionærer udsendes til Jordens Nationer for at prædike Evangeliet for de Oprigtige af Hjertet og indsamle dem, og alt dette bliver udført af det lille, uansete og foragtede „Mormonfolk." Hvad ville vi snart faae at see? Jo, vi ville snart faae see de Hellige vende tilbage til Jackson County, hvor de ville opbygge Templet og det nye Jerusalem, blive iførte med Kraft fra det Høie, og de Hindringer, som nu stille sig paa vor Vei, skulle tilintetgjøres, Mørkets Lænker sønderbrydes og vi leve i Selskab med hellige Engle og herliggjorte Væsener, saafremt vi forblive trofaste. Da vil Sygdom, Fattigdom og al anden Elendighed ikke mere være kjendt iblandt os, men vi skulle derimod fryde os iblandt de Forløstes Tal til evig Tid. Lader os derfor kjæmpe mandigen, paa det vi maatte erholde Seierens uforvisnelige Krone og opnaae det Maal, hvortil vi ere bestemte. Maa Herrens Fred hvile over Eder, er mit Ønske og min Bøn. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juli.

Nødvendigheden af at adlyde Guds Bud.

„Hvo, som haver mine Befalinger og holder dem, han er den, som mig elsker. Og om Nogen elsker mig, skal han holde mit Ord." Joh. 14, 21. 23.

Disse Yttringer af den Herre Jesus viser tydeligt, at han krævede af sine Tilhængere, at de skulde holde hans Befalinger og hans Ord, hvorved de viste Kjærlighed til ham og Faderen. Denne Læresætning kommer i Strid med Sektererne, der sædvanligen paastaae, at Menneskene kunne ikke holde Guds Bud, fordi de ere aldeles uduelige til det Gode. Dette er rigtignok sandt saalænge Mennesket er i en uomvendt Tilstand og fremturer i Synd; men naar Mennesket omvender sig fra det Onde og beflitter sig paa det Gode, har Loven ikke længere noget Krav paa Menne-

stet, thi Synd er Lovens Overtrædelse; og der foregaaer en Forandring hos Individet, idet Omvendelsen fremvirker Kjærlighed til Gud og det Gode.

Dersom nu Mennesket er oprigtig i sin Omvendelse, bevirker Guds Aand Fred og Glæde og paaskynder til det Gode, og Kjærlighed til Gud driver Mennesket til at holde Guds Bud, og hans Bud ere ikke svære. (1 Joh. 5, 6.) Derved bliver Mennesket paa en Maade en Medarbeider for sin egen Frelse og Salighed; „thi hvad et Menneske saaer, dette skal han og høste. (Galat. 6, 7. 8.)

De hellige Skrifter ere saa klare og tydelige angaaende dette Lærdomspunkt, at „den, som elsker Gud, holder hans Befalinger," at man storligen maa undre sig over den modsatte Paastand, der er bleven saa populær i Christenheden. Dog er det ikke saa besynderligt, naar man overveier, at Menneskene ere afvegne fra det sande Evangelium, „idet de have overtraadt Guds Love, forvendt Skikkene og gjort den evige Pagt til Intet," og istedet indført sine egne Læresætninger og sine egne Skikke, hvilke intet gavne; thi Herren selv siger: „De dyrke mig forgjæves, idet de lære saadanne Lærdomme, som ere Menneskers Bud." (Math. 15, 9.) Dette er Aarsagen til al den Splid, Tvedragt, Uenighed og Forvirring, som findes i de saakaldte christne Samfund; de ere alle afvegne fra den Vei, Herren anviste; de have Gudfrygtigheds Skin, men fornegte dens Kraft, og vildledte af falske Lærere og urigtige Traditioner, modsætte de sig Indførelsen og Gjenoprettelsen af Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige.

Mennesket kan ikke uden Guds Aand forstaae de Ting, der høre Gud og hans Rige til, og Guds Aand kan ikke erholdes uden Lydighed til Guds Befalinger, iblandt hvilke vi ville nævne: Omvendelse, Tro og Daab til Syndernes Forladelse, som nødvendige til Modtagelsen af den Hellig-Aands Gave. (Ap. Gj. 2, 38.) Uden at følge denne Vei er det umuligt for Mennesket at indkomme i Guds Rige og blive meddeelagtig i de lovede Velsignelser; thi Herren lader sig ikke spotte; han har ikke talet forgjæves, hans Ord ville visseligen opfyldes, at „hvo, som troer og bliver døbt, skal blive salig, men hvo, som ikke troer, skal blive fordømt." (Marc. 16, 16.)

Vi kunne ikke forandre Guds Raadslagninger eller forhindre Følgerne af de Straffedomme, der ville ramme Jordens Nationer, dersom de ikke lytte til Herrens Tjenere, der ere udsendte fra Zion med Budskabet om, at Herrens anden Tilkommelse er nær, at hans Kirke er grundlagt, hans Rige oprettet, at hans Folk indsamles og at han kalder paa alle Mennesker at adlyde det sande Evangelium. Dette er et vigtigt Budskab, det gjælder Alle, baade den Fornemme og den Ringe, den Fattige og den Rige, Kongen saavelsom Betleren — Alle uden Undtagelse, thi „Gud anseer ikke Personer, men hvo iblandt alle Folk, som ham frygter og gjør Retfærdighed, er ham behagelig." „Han vil ingen Synders Død, men at de skulle omvende sig og leve;" derfor byder han nu alle Mennesker allevegne at omvende sig, at han kan helbrede dem for deres Synder og berede dem for Menneskens Søns Tilkommelse i Himmelens Skyer med Magt og Herlighed. Hvo vil give Agt paa disse Ord? De, som elske Gud og holde hans Bud.

Correspondance.

Amerika.

Store Saltsøstad, den 18de Mai 1865.

Præsident Daniel H. Wells og Brigham Young, jun.

Kjære Brødre! Eders Breve af 1ste Marts og 1ste April ere rigtig fremkomne og læste med Interesse. Jeg er glad over at erfare, at Udsigterne for Missionen ere saa gode.

Siden min forrige Skrivelse til Eder af 20de April har jeg i Selskab med Ældste John Taylor, Wilford Woodruff, George Q. Cannon, George A. Smith, Franklin D. Richards, min Søn John W. og nogle andre Brødre besøgt Cache Valley og holdt i to Dage Forsamlinger for de Hellige i Logan. Det var den 3die dennes vi forlode Saltsøstaden. Paa Veien holdt vi Forsamlinger i Ogden, Willow Creek og Brigham City. I Willow Creek traf vi Broder Lorenzo Snow, der ledsagede os til Logan og derfra tilbage igjen. Forsamlingerne i Logan vare særdeles talrigt besøgte paa Grund af de særdeles smukke Veir, der satte de Hellige fra de forskjellige Settlementer i Dalen istand til at kunne komme tilsammen. Som det almindelig er Tilfældet ved saadanne Leiligheder, blev megen værdifuld Underviisning given om de forskjellige Emner, der angaae saavel vor nærværende som tilkommende Frelse, iblandt andet om Vigtigheden af at lægge sig efter Hjemmefabrikata og bestræbe sig for at gjøre sig uafhængig af Kjøbmændene og deres indførte Varer, ligesom man ogsaa havde den tilbørlige Opmærksomhed henvendt paa Nødvendigheden af Oprettelsen af en Telegraphlinie mellem de nordlige og sydlige Settlementer i vort Territorium. Efter vor Tilbagekomst holdt vi en Forsamling i Ogden.

Dommer Titus har i den senere Tid gjort sig megen Umage for at udmærke sig paa samme Maade som nogle af hans Forgjængere, hvilke have erhvervet sig en just ikke misundelsesværdig Navnkundighed. Han har i sine Bemærkninger anført den Paastand, at Jurien modtager sine Instruktioner fra Tabernaklet, hvilket han vel ikke udtrykkelig nævner, men hentyder til som et meget fordærveligt Sted, og han hentyder ogsaa til mig, dog uden at navngive mig, som En, der bør anklages, da jeg efter hans Paastand tilraader voldelig Fremgangsmaade, fordi jeg har talt ligefrem og uden Forbehold mod den Ugudelighed, som sniger sig omkring i vor Midte og udøves af de Fremmede, samt advaret Folket i saa Henseende og sagt, hvad jeg vilde gjøre, om jeg skulde komme i Berørelse dermed. Men det Onde, som han søger at bringe over mig og dette Folk, vil ramme ham selv.

Visse fornemme Fremmede have i den senere Tid viist sig betydeligt fornærmede, fordi der er taget Forholdsregler for at standse videre Udbredelse af Ugudelighed og rense vor Stad og vore Gader fra al Uteerlighed. De Fremmede, som udøve samme, ere blevne forstyrrede og føle sig ikke vel tilmode, og derfor hyle de i deres Organ, Bladet „Vedetten," over mine Prædikener og Irettesættelser. Nu da Regjeringen synes at være bleven befriet for Krigen i Østen, vilde de i Sandhed synes godt om at faae Opmærksomheden henvendt paa os og faae udsendt Tropper for at bryde os op. De udtale aabenbarlig deres Hensigt at kuld-

kaste Præstedommets Magt og tilintetgjøre vor Organisation, og siden Underretningen om General Lees og Johnstons Overgivelse og Jefferson Davis Tilfangetagelse indtraf, have de jublet og ere blevne mere hovmodige og trodsende, end de have været forhen. Men Herren den Almægtige har ikke overgivet sig, om end Lee og Johnston have gjort det, og de, som troe, at de blot behøve at føre en tilstrækkelig bevæbnet Magt imod os for at ødelægge os og tilintetgjøre Guds Rige, ville til deres Forbauselse, store Skam og Skjændsel finde ud, at Herren regjerer endnu, og at han har Magt i Himmelen og paa Jorden til at udføre sine Hensigter og opfylde sit Ord. Der siges, at Napoleon yttrede, at Forsynet altid var paa deres Side, som havde det sværeste Artilleri, og dette er, hvad Verden troer paa, i Særdeleshed vore Fjender; thi de tænke, at fordi de have det sværeste og talrigste Artilleri og sammenligningsviis en langt overlegen Magt, vil vor Undertvingelse være en let Sag, naarsomhelst den foretages. Uagtet alle deres Bestræbelser fra Begyndelsen af at vi nedsatte os her og indtil nu, have vi aldrig seet et Øieblik, da vi ikke have været istand til at leve efter vor Religion og nyde alle de Rettigheder, vi have havt Behov. Vi have været de Regjerende her, thi Herren har velsignet os saaledes, at vi have Overherredømmet her imellem disse Bjerge, og dette vil vedblive at være Tilfældet til Trods for vore Fjenders ondskabsfulde Bestræbelser, dersom vi forblive trofaste mod vor Gud og adlyde hans Befalinger.

Staden seer yndig ud. Da vi vendte tilbage fra Norden, havde den Udseende af en uhyre Blomsterhave, idet Fersken-, Æble-, Blomme- og andre Træer vare i fuld Blomstring og opfyldte Luften med deres duftende Vellugt. Udsigterne til en rig Høst har aldrig været bedre end nu, i Særdeleshed med Hensyn til Frugt, hvoraf der synes at ville blive en stor Overflødighed i den største Deel af Territoriet. Vi have ikke havt noget Foraar, da Overgangen fra Vinter til Sommer var saa pludselig, at vi ikke har havt den sædvanlige milde Regntid, som pleier følge strenge Vintre og gradviis bereder Plantevexten for Sommerens Hede; men Vegetationen har skudt frem med usædvanlig Hurtighed, og Sommeren er kommen over os paa engang. Vandet har paa Grund af den store Sneemasse i Bjergene været høit, men har ikke gjort nogen særdeles Skade endnu.

Jeg ønsker, at I skulle indprænte de Hellige i den europæiske Mission Nødvendigheden og Vigtigheden af at betale deres Tiende. Jeg ønsker imidlertid ikke, at I skulle gaae frem med Strenghed mod dem i denne Henseende, men der skulde ikke tillades nogen Ligegyldighed at indsnige sig angaaende dette vigtige Lærdomspunkt paa Grund af Eders Forsømmelse i at fremsætte det.

Missionærerne til Sandwichøerne tilligemed deres Familier — samt Ældste Alma L. Smiths og Benjamin Cluffs Familier — tænke at begive sig paa Reisen til deres Mission idag. Deres Navne ere: George Nebeker, Ephraim Green, Eli Bell, James Lawson, Alfred Randal, Philip Rugsley, William B. Wright, Charles Boyden og Gabel World. Broder F. A. Hammond tager igjen til Øerne i Selskab med Ovennævnte, og John A. West ventes hvert Øieblik fra Parowan for at reise med dem.

Der er nylig bleven opført et offentligt Bad i Nærheden af de varme Kilder til Afbenyttelse for Publikum. Det er simpelt men beqvemt indrettet og passende til Hensigten. Stadens Magistrat lader ogsaa opføre en privat Badeanstalt ved

Siden af, og hvilken man haaber vil blive færdig i denne Sommer.

Folkets Helbred er meget god, og Alle have meget travlt.

Broder Heber og de Tolv, som ere her, forene sig med mig i at sende Eder en kjærlig Hilsen, og bedende Herren at velsigne Eder med enhver nødvendig Naadegave til Udførelsen af Eders høie og hellige Kald, og bevare Eder, at I maae leve længe paa Jorden, forbliver jeg Eders Broder.

Brigham Young.

Skibet Kimball, den 12te Juni 1865.
(Omtrent 200 engelske Mile fra New York.)

Præsident Widerborg.
Kjære Broder!

Da vi nu kun ere et Par Dages Seilads fra New York, ville vi benytte Tiden og skrive nogle Linier til Dem, saa at vi kunne være færdige til at slutte vort Brev, naar vi gaae iland, for at De, de Hellige og vore Venner i Skandinavien kunne faae Underretning fra os saasnart som muligt, saa at de kunne see, at vi ikke ere druknede i Havet, ligesom der almindelig pleier rygtes hvert Aar.

Angaaende vor Reise fra Kjøbenhavn til Hamborg skulle vi kun sige Lidet, da De selv var med og kjender til, hvad der forefaldt. Reisen fra Kjøbenhavn til Kiel var særdeles behagelig paa Grund af det stille og milde Veir, og den Forsamling, vi havde den 7de Mai ombord paa Kimball, der da laa ved Hamborg, var Nok til at blødgjøre enhver Mands og Qvindes Hjerte og bringe dem til at prise vor Fader i Himmelen for hans Godhed og de Velsignelser, han tildeler sit Folk.

At vi havde Præsident Wells iblandt os, var ikke til liden Glæde for de Hellige, uagtet de Fleste ikke forstod, hvad han sagde, da han talte Engelst. Det bragte os til at tænke paa Zion og føle, ligesom vi vare der; thi da vi hørte hans Røst, kom vi uvilkaarlig til at tænke paa Herrens Salvede hjemme, der saa ofte tale Trøst og Fred til de Trofaste.

Onsdag Morgen den 10de Mai forlode vi Glückstadt, slæbet ud af et Dampskib, der forlod os Kl. 1 Eftermiddag ved det yderste Fyr, og vi vare overladte til Vinden at føre os over det mægtige Dyb.

Skibets Capitain, H. Dearborn, tog Veien Nord om Skotland, da han troede, at det kolde Klima vilde være gavnligst for Sundheden, og Vinden gunstigere end under et varmere Himmelstrøg. Da vi Mandagen den 15de Mai passerede Skotland, havde vi tænkt at sende nogle Linier i Land til Præsident Wells og Dem, men Skibet havde saa god Fart, at ikke nogen Lodsbaad kunde naae os, og vi saae ingen Fiskere. Vi have kun havt Storm en eneste Dag; ellers har Veiret i det Hele taget været særdeles behageligt.

Da vi kom saa langt mod Nord (under 61½ Grads Brede), have vore Overfrakker været meget nyttige indtil for nogle Dage siden. Iisbjergene, som paa denne Aarstid pleie at komme Nord fra, have uden Tvivl været Aarsagen til det kolde Veir. I Nærheden ved New Foundlands Banker saae vi ikke færre end sex eller syv af disse flydende Iismasser, og

havde Veiret ikke været saa taaget, havde vi uden Tvivl faaet mange flere at see.

Tre Voxne ere døde: Ane Terkilsen, 64 Aar gammel, fra Vensyssel.

Karen Sørensen, 30 Aar, fra Dernes Conference.

Maren Andersen, 28 Aar, fra Stockholms Conference — og nogle Børn af Meslinger og Skarlagensfeber.

Vi have hver Søndag havt Forsamling paa Dækket een eller to Gange, og derefter Forsamling under Dækket, hvor Brødrene have havt Leilighed til at udtale deres Følelser, hvilket har bragt Lærdom og Trøst. Enighed og Kjærlighed have hersket hele Tiden saavel iblandt Præstedømmet som de øvrige Hellige, og vi kunne sige til deres Roes, at vi ikke have hørt et eneste Vredens Ord.

Vi have faaet kogte Provisioner tre Gange daglig, hvilke have været baade gode og fuldkommen tilstrækkelige for Enhver. Dette er den almindelige Følelse, og vi have ikke hørt den ringeste Yttring om det Modsatte.

Vore Syge have nydt en god Forpleining. De have faaet Sagogryn, Havregryn og Salep, der er bleven kogt til dem næsten hver Dag, og efter Omstændighederne have de ikke faaet saa lidet af Rødviin, ligesom der har været Medicin ombord i tilstrækkelig Mængde, men vi have kun lidet benyttet den; det fornemste Lægemiddel iblandt os har været Salvelse med Olie i Herrens Navn.

Capitainen har været meget god mod vore Emigranter. Vi troe, at det har været en stor Lettelse for os, at vi kom til at gaae direkte fra Hamborg til Amerika; thi vor Proviant og øvrige Beqvemmeligheder have været ligesaa gode, om ikke bedre, som om vi vare blevne udrustede fra Liverpool.

Vi ankom til New York idag den 14de, og imorgen skulle vi reise videre.

Maa Herren velsigne Dem og Deres Medarbeidere i Udførelsen af Eders høie og hellige Kaldspligter, ønskes af Deres Brødre i den nye og evige Pagt, hvilke sende Dem vor kjærlige Hilsen.

A. W. Winberg. J. Svenson.

H. Høgsted.

Skibet Kimball, den 8de Juni 1865.

Ældste S. L. Sprague.

Kjære Broder!

Efter Løfte skal jeg herved skrive nogle faa Linier til Dem for at underrette Dem om det, jeg troer vil være af meest Interesse for Dem.

Dagen efter De havde forladt os, afseilede vi fra Glückstadt med god Vind, hvilken vedvarede, indtil vi vare komne et godt Stykke ud i Altanterhavet. Siden have vi afvexlende havt Med- og Modvind, men kun nogle faa Dages Vindstille og blot een Dags Storm, der ellers ikke gjorde os nogen Skade. Søsygen har langtfra ikke forvoldt os saa meget Besvær, som vi havde forestillet os, men vi have havt lidt Sygdom iblandt os, der har krævet nogle Offre. Broder Winberg og Svenson have gaaet fra den ene Køie til den anden for at hjælpe og trøste

de Syge, og jeg maa i Sandhed sige, at ingen Fader kunde bære mere Omsorg for sine Børn, end de have gjort for de Hellige. Min Hustru har ogsaa været syg og er endnu meget svag. Kjærlighed og Enighed har hersket, og det har syntes, som om vi kun udgjorde een Familie. Ingen Knurren, ingen Klagen, ingen Banden og Sværgen, ingen Overtrædelser have vi hørt noget til. Jeg har ofte tænkt paa de Mange, som jeg har talt med i den Tid, jeg har været paa Mission, og hvilke ikke have kunnet fatte Forskjellen paa vort Folk og dem, der høre til de andre religiøse Samfund. Paa Skibet kunne vi mærke Forskjellen. Der vare tydske Emigranter ombord, hvilke dog vare afsondrede fra os. Der vare Lutheraner, Methodister og Baptister, hvilke levede sammen som Hunde og Katte. Nogle trættedes med hverandre eller sloges, Andre spillede og bandede, og atter Andre prædikede, saa at der var en fuldkommen Forvirring iblandt dem. Reenligheden stod i Forhold til det Øvrige. Om jeg aldrig før havde vidst, at Mormonismen var Sandhed, saa maatte jeg nu været nødt til at troe det; jeg har seet Forskjellen paa den Kraft, der er i den, og den, som viser sig i de menneskelige Læresystemer.

Jeg havde tænkt at skrive til Præsident Widerborg, men Tiden tillader det ikke. Ville De være saa god at hilse ham og Brødrene paa Contoiret saa mange Gange fra mig, og selv er De kjærlig hilset fra mig og min Hustru samt Deres Bekjendte.

Deres hengivne Broder
Christoffer Jensen.

Nyheder.

Sverrig. Staden Carlstad er den 3die Juli aldeles nedbrændt. Carlstad var en By paa circa 5,000 Indbyggere og Sædet for en Biskop, Lehnshøvding, en Provindsialbank med flere andre større Instituter. Byen havde derhos en bekjendt Domkirke m. m. Den drev en ret betydelig Handel, navnlig med Jern og Trælast og havde i de sidste Aar taget et godt Opsving. Byen Carlstad, der blev anlagt i 1584, var forøvrigt bekjendt for sin smukke Beliggenhed ved Klaraelvens Udløb i Søen Venern. Den anrettede Skade anslaaes til 6 Mill. Rd. sv. Rmt. eller c. 3 Mill. Rd. danst.

England. En frygtelig Explosion har den 16de Juni fundet Sted i Kulgruben „New Pitts Colliery" ved Tradagar i Monmouthshire. Da Depechen, som melder denne Ulykke, afgik, vare allerede 15 Lig bragte for Dagslyset, og man troede, at der fandtes 30—40 endnu i Gruben.

Belgien. Fra Antwerpen skrives under 23de dennes: I Aftes omtrent Kl. 8 fandt der en frygtelig Explosion Sted paa Skibet „Gesina," der var ladet med 311 Fade Naphta. Efter faa Øieblikkes Forløb stod Skibet indhyllet i tætte Røgskyer, efter hvilke der snart fulgte taarnhøie Flammer. I Kanalen var der kun

½ Fod Vand, og der var endnu nogle Timer til Flodtiden, saa at Skibene, der laae tæt pakkede i Kanalen, ikke kunde bringes af Stedet. Faren for, at alle de i Kanalen liggende 27 Skibe, af hvilke de nærmestliggende allerede vare grebne af Flammerne, vilde gaae tilgrunde, voxede hvert Dieblik. Med stor Anstrengelse lykkedes det endelig ved Midnatstid, da Vandet var steget til 8 Fod, at indskrænke Ilden til 8 Fartøier, som bleve mere eller mindre beskadigede.

Italien. Odelæggelse ved Græshopper. Ifølge Beretning fra Den Sardinien er hele Omegnen af Staden Oristano i flere Miles Omkreds bleven hjemsøgt af en uhyre Græshoppesværm, som i Løbet af nogle faa Timer saa fuldstændig ødelagde Haver, Marker, Viinbjerge, Enge og de yppige Bomuldsplantager, at man skulde troe, der var gaaet en Prairiebrand over hele Egnen.

Tyrkiet. Paa Rhodus har man den 27de og 28de Mai efter hinanden sporet Jordrystelser. Den 4de Juni paafulgte et voldsomt Stød, og hele Stadens Befolkning flygtede ud paa Markerne.

Amerika. Fra Philadelphia skrives under 13de Juni til Times: Al den Elendighed, som hersker i Sydstaterne, synes at være koncentreret i Sydkarolina. Denne Stats Stilling er i Sandhed ynkelig. Der findes ingen Lov uden Næveretten, og Banditter og Marodeurer streife om overalt i Landet for at røve, hvad de kunne faae fat paa. Slavebefolkningen er bleven aldeles uregjerlig: for faa Dage siden blev en Opsynsmand ved en Plantage nærved Abbeville myrdet af sine Negre. Intet er gjort fra Regjeringens Side for at tilveiebringe en bedre Orden, og Præsident Johnson bliver ved sin Beslutning, at lade Sydkarolina være den sidste Stat, der bliver reorganiseret. Befolkningen har gjentagende sendt Bud til Nordkarolina for at bede om militair Beskyttelse. Den Smule Eiendom, der er bleven tilovers fra Krigens Rædsler, svinder meget hurtig, og Befolkningens Fattigdom vil her blive mere forfærdelig end i nogen anden af Sydstaterne, hvis der ikke gjøres Ende paa Plyndringen.

I Nashville ere de uhyre store Magazinbygninger opbrændte. De indeholdt Fornødenheder for to Aar for en Armee paa 80,000 Mand. Regjeringens Tab anslaaes til 10 Millioner Dollars. Alene af Tougværk siges at være ødelagt for 1,000,000 Dollars.

Det amerikanske Skib „William Nelson“ er opbrændt i Atlanterhavet, hvorved fire Hundrede Mennesker ere omkomne. Ilden opstod ved Matrosernes Tobaksrygning.

Ostindien. En frygtelig Ildebrand har gjort 30,000 Mennesker i Staden Manila huusvilde. Man mener, at den har været paasat, og der er fastsat Dødsstraf for de Skyldige.

Afrika. Fra Kap meldes, at der den 17de Mai rasede en frygtelig Storm, under hvilken 18 Skibe gik under med Mand og Muus.

Blandinger.

Postbefordring ved Kameler. Bladet „California Democrat" melder, at man i Kalifornien agter at oprette en Over-Landpost, der skal befordres ved Kameler. En Entrepreneur har kjøbt de fornødne Dyr, og der forfærdiges nu Paksadler og Skoe af Oxelæder, som ere forsynede med Jernbeslag. Saasnart disse Gjenstande ere færdige, vil man gjøre det første Forsøg med den nye Post.

Den italienske Armee. Ifølge den af Krigsministeriet kundgjorte officielle Beretning af 31te December 1864 talte den italienske Armee da 15,927 Officerer, og 499,109 Underofficerer og Menige. Efter de senere Angivelser fra Juni d. A. tæller Armeen nu 60,000 Mand mere end ved Udgangen af Aaret 1864, altsaa ialt 575,036 Mand.

Udvandring. I 1864 ankom der i Alt 221,535 Personer til Amerika. Af disse gik 1,373 til Maine, 16 til New Hampshire, 8,955 til Massachusetts, 54 til Rhode Island, 199,690 til New York, 321 til New Yersey, 4,467 til Pennsylvanien, 2,968 til Maryland, 199 til Florida, 3,185 til Kalifornien og 307 til Oregon. Paa Overreisen ere 3 døde. Endvidere er der i 1865 indtil den 10de Mai ankommet 30,471 Udvandrere til Amerika.

Krigsministeriet i Washington har offentliggjort en Beretning angaaende Mandtabet i Krigen. Unionens Tab af Døde, saavel af Saar som af Sygdom, angives til 325,000 Md. Unionens Antal af Saarede i Løbet af Krigen angives til 1 Mill.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.